

IM MEMORIAM DONÁTH FERENC 1913–1986

1986 július végén hosszú szenvedés után elhunyt Budapesten Donáth Ferenc, a háború előtti magyar kommunista mozgalom egyik vezető alakja, Nagy Imre barátja és vádlotttársa, a 70-es évek végén szerveződő budapesti demokratikus ellenzék korelnöke és kiemelkedő személyisége. Nevét és gondolkodásmódját olvasóink a Magyar Füzetek 9–10. számából ismerik, amelyben Donáth a Bibó Emlékkönyv számára írott, a közvetlen demokrácia 1945 és 1956. évi magyarországi kísérleteit összehasonlító értekezésével szerepelt.

Az alábbi méltatást Kis János, a budapesti *Beszélő* szerkesztője mondta el Donáth Ferenc temetésén. Erre a búcsúztatásra sok százan jöttek össze az elhunyt barátai, régebbi és közelmúltbeli harcostársai, valamint munkatársai és tisztelői közül. Kis Jánoson kívül beszédet mondott még Csoóri Sándor író, Újhelyi Szilárd (a család megbízásából, de úgy is, mint Donáth egyik legrégebbi elvbarátja), Mécs Imre (az 1956 utáni volt börtöntársak nevében), Magyar Bálint agrárszociológus (Donáth szűkebb szakmai munkatársai részéről) és egy mezőgazdász. A Magyar Szocialista Munkáspárt, amelynek Donáth egyik alapítója volt, nem képviseltette magát.

Újhelyi nagy megrendülés közepette idézte Donáth Ferenc kedves Ady-versét, amely egy keményen megszenvedett élet feloldozó üzenete is:

„Elbocsát az anyánk csókja,
Minden rózsánk véres rózsza,
Bénán esünk koporsóba,
De így éltünk: vitézmódra.”